

Chương 11

Đi Hẹn Hò Thôi

Đã nhìn nhiều người đi, về vội vàng, trải qua bao lần sinh lão bệnh tử, tôi hiểu rằng không ai có thể thoát khỏi quy luật của tự nhiên. Có nhiều người đi ngang qua bạn, bạn muốn níu giữ nhưng thường chẳng giữ nổi, bạn muốn quên, nhưng không quên được. Vận mệnh của mọi người đều không thể thoát khỏi việc rời xa người này, tới bên một người khác.

Con người tôi quá cô chấp, chỉ thích những thứ quen thuộc, nói cách khác, thì cảm giác về khu vực quá mãnh liệt. Bạn bè tới sẽ có rượu ngon, người khác tới, chắc chắn tôi sẽ chuẩn bị súng sẵn. Sau khi nam tinh anh ở cạnh tôi một buổi chiều, tôi đã từ chối lời mời bữa tối của anh ta bằng lời lẽ hùng hồn. Đùa gì vậy, anh mà bỏ thuốc cho tôi thật thì tôi đi đâu khóc đây. Vả lại, tôi làm gì có tâm trạng đâu mà ăn với chả uống. Thế nhưng, nam tinh anh là người tốt, cả buổi chiều tôi không nói lấy một câu, anh ta cứ ngồi đó, chốc chốc lại bung trà trót nước cho tôi, đây là tinh thần như thế nào nhỉ?

Kéo lê cả thân mệt mỏi, mở cửa nhà, để né tránh ánh mắt của mẫu hậu, tôi không muốn ngẩng đầu lên. Ai quy định cứ tới tuổi là nhất định phải tìm người yêu. Khi cô đơn đã trở thành thói quen, thì việc đối mặt với chính mình là sự hưởng thụ tuyệt vời nhất.

Thế nhưng, trên thế giới này có quá nhiều ngoại lệ, ví như tôi, trong tình trạng không tìm được người yêu, đến dửng dưng khí ngẩng đầu cũng chẳng có. Tôi bỗng cảm thấy cuộc sống chẳng còn lạc thú gì.

Mẫu hậu lạnh lùng “hừ” một tiếng, nói: “Về rồi đấy à?”.

“Vâng, con ăn rồi”, không phải là tôi lạnh nhạt, chỉ là hôm nay tôi chẳng có sức đâu mà vỗ về con tim bà.

Thời điểm khó xử này đã chứng minh đầy đủ Chân Chân là một đứa trẻ ngoan, biết gọi điện thoại tới: “Hôm nay rốt cuộc chị làm sao thế? Trai đẹp đầu lòng nói với em rằng, cậu ta thất bại. Cậu chàng đã hết lòng rồi, đến người ngây ngô như em đây mà còn nhìn ra được. Chị có thể nói cho em nghe, biển xanh của chị ở đâu không? Sao cái gì cũng không phải là nước thế?”.

Thì ra cô cũng muốn thám thính tin tức từ tôi, trên trán tôi có viết hai chữ “bí mật” cho mọi người nhìn sao?

“Chân Chân, giúp tôi xin sếp điện thoại của nam tinh anh. Tôi cảm thấy anh ta không tệ, chí ít thì tương mạo thích hợp với tôi”, tôi cầm điện thoại đi vào

phòng ngủ, quyết định chuyện này chẳng khó khăn chút nào, thậm chí là còn có cảm giác vui vẻ như được giải thoát nữa.

“Thật hay giả vậy? Người kia vẻ mặt thâm sâu khó dò, chắc chắn không phải là gu của chị. Nào, nghe lời đi, hay là gọi điện thoại cho trai đẹp nhỏ bé nhé”, Chân Chân ân cần dụ dỗ.

Chân Chân, tôi luôn biết ai là người thích hợp với mình nhất, chỉ là cô không hiểu, hiện tại người mà tôi tìm không phải là thích hợp với tôi, mà là thích hợp với mẫu hậu.

Trai đẹp quá nghiêm túc, người nghiêm túc quá đáng sợ. Tôi thà rằng cả hai là một cuộc giao dịch, vui vẻ làm một cuộc giao dịch.

“Sao lại nhiều lời thừa thãi như vậy, không cho tôi, thì tôi sẽ ngày ngày lặn lội cùng với cô và ông chú nhé, kỳ đà tôi đây đủ uy lực đấy! Hơn nữa, tuổi tác của tôi và ông chú gần nhau hơn, cô phải có ý thức nguy cơ chứ”, tôi hù dọa Chân Chân, thực ra nhiều hơn là làm dịu bầu không khí, trong lòng đè nén quá nhiều đau buồn, nói nhiều tôi sợ mình sẽ khóc, sau mỗi khuôn mặt dửng mẫn đều ẩn chứa sự bất đắc dĩ và yếu đuối.

“Số điện thoại 139xxxxxxx, nhưng, chị phải nghĩ cho kĩ đây”, phảng phất trong giọng nói của Chân Chân là vẻ bất đắc dĩ.

Số điện thoại nằm trong số ghi thông tin của tôi, có liên hệ hay không, người vẫn cứ ở đó.

Tôi đã suy nghĩ rất lâu, quả thực cái tôi cần không phải là tình yêu, mà là một cuộc giao dịch. Nhưng chuyện giao dịch này phải đàng hoàng, nếu không đàng hoàng tôi sợ tiền mất tật mang, những lời như thế này được một mất mười, không làm cũng được.

Tôi quyết định uống ngụm nước để bình tĩnh lại. Tôi vừa kéo cửa ra, người bước vào sau đó đương nhiên là mẫu hậu. Không biết bắt đầu từ khi nào, nghe trộm đã trở thành hoạt động giải trí duy nhất của bà, chỉ có điều nếu đối phương không phải là tôi, thì có thể tôi sẽ vui hơn.

“Sao vậy, có mục tiêu rồi?”, mẫu hậu chột dạ ung dung ngồi trên giường của tôi để che đậy vẻ mất tự nhiên của mình.

“Cảm giác dúi con gái ruột của mình cho người khác thế nào ạ? Đặc biệt khi người đó còn là sếp của con gái mình nữa! Có phải là có cảm giác như đạt được thành tựu to lớn không ạ?”, tôi kéo bà dậy, vì mẹ là mẹ của con nên con mới không đánh gãy chân mẹ, còn chưa được lợi lộc gì mà đã bán con thẳng cổ cho người khác rồi.

“Vậy thì làm sao, mọi sự đã sẵn sàng, tôi đây không phải là thêm ít gió đông cho cô sau?”, mẫu hậu tỏ vẻ dương dương tự đắc.

Cả cuộc đời này, tôi hận nhất là người làm sai nhưng dương dương tự đắc, nếu mẹ không phải là mẹ đẻ của con, thì con sẽ... “Con bỗng phát hiện ra một chân tướng, nếu có một ngày con chết đi, thì chắc chắn là con bị mẹ chọc tức cho chết chứ không phải là chết vì cô đơn. Mẹ là mẹ đẻ của con, ngọn gió đông này của mẹ đến không được hay cho lắm, giờ thế lửa lớn quá, suýt chút nữa thì thiêu chết con rồi”, tôi nói, lợi ngứa ngứa. Đánh, không được, đó là mẹ đẻ; mắng, không được, bà không mắng mình mình đã cảm thấy ánh nắng rực rỡ lắm rồi, “Vậy thì mẹ không còn con gái nữa rồi”.

“Cô phải biết cảm ơn, tôi đã hết lòng hết sức, nếu không phải là cô đẩy Tiểu Thần của chúng tôi ra ngoài ngàn dặm, tôi có thể ra tay ác độc như thế không?”, mẫu hậu nói khế.

Thì ra là đợi con ở đây cơ đây, con còn chưa hành động, mà mẫu hậu đã khâm định rồi, “Còn cả Tiểu Thần nhà mẹ nữa, mẹ mau mang Tiểu Thần nhà mẹ về nhà mẹ đi, con nhường địa vị cho người tài đức đây!”, tôi giờ điện thoại lên, “Dù sao thì con đã có mục tiêu để bắt đầu hẹn hò rồi, nếu mẹ và cha cô đơn, thì cứ để cậu ta làm cháu ngoại của cha mẹ cũng không tồi đâu”. Trước giờ tôi chưa từng bỏ lỡ bất kì một cơ hội đả kích mẫu hậu nào, xin đừng nói tôi đại nghịch bất đạo, tôi là thật lòng muốn tôi luyện tim cho bà.

Mắt mẫu hậu phát sáng, “Thật hay giả vậy? Tục ngữ nói ‘Sáng nghe điều hay, tối chết cũng an lòng’, nếu cô mà hẹn hò thật, thì tôi và cha cô còn yên lòng nhắm mắt hơn cả chết nữa ấy chứ”. Xem kìa, cho bà một ít mỗi nhử mà mắt đã phát sáng lên rồi, là con quá hiểu mẹ, hay là mẹ không hiểu tình hình của mình nhỉ?

“Muốn chết thì bà chết một mình đi, tôi còn bịn rịn con nhỏ”, giọng nói của phụ hoàng truyền tới. Hai người này đúng là trời sinh một cặp, chả trách lại sinh ra kẻ quái gở là tôi đây. Mẫu hậu vẫn còn truy hỏi “con nhà giàu” ở đâu. Đừng đùa nữa, chuyện xem mặt này chắc chắn là con sẽ không nói cho mẹ biết đâu, nếu không sẽ dung dưỡng cho sự kiêu căng của mẹ. Con chỉ giải thích là khách hàng, thứ mang tên khách hàng này thì nhiều lắm, mẹ cứ mò kim đáy biển đi.

Thế giới này chỉ cần có tiền về phía trước là sẽ có lùi lại phía sau, con tim nặng trĩu một ngày của tôi cuối cùng đã không được thả lỏng, hoặc có lẽ quyết định này cũng là bước ngoặt. Đối với cha mẹ, đối với cả quá khứ là vậy, chỉ duy nhất đối với tôi, là không phải.

Chân Chân thường nói tôi quá độc ác với bản thân, làm chuyện gì cũng bất chấp hậu quả. Chỉ có điều cô nàng không biết rằng tôi là người sợ đau nhất. Ngày trước, khi bị ngã gãy chân, tôi kêu gào những hai tháng trời, bạn trong kí

túc nọ nọ lấy việc dọn ra khỏi kí túc để ép tôi, C đã vì tôi mà mua cơm cả một học kì mới đổi được phút an ổn chốc lát.

“Cảm ơn anh hôm nay đã nhìn tôi khóc, tôi quyết định ngày mai sau khi uống thuốc xong, sẽ mời anh ăn bữa cơm giản tiện”, suy nghĩ một hồi lâu, tôi ấn nút gửi đi, khi cần quyết đoán mà không thuyết đoán tất sẽ để lại hậu họa.

Tôi là một người có lòng dạ ác độc, cũng là người do dự, tôi không muốn chặt đứt quá khứ, nhưng muốn bước về phía tương lai.

“Ăn cơm thì ăn cơm, cô thêm chữ ‘tiện’ là vì muốn tôi bớt ăn đi, để tiết kiệm tiền cho cô hả? Cô muốn mời khách thật, hay là muốn cho sếp cô lời giải thích rõ ràng, để bảo toàn căn câu cơm của mình vậy?”. Trong ấn tượng của tôi, nam tinh anh thông thường đều nói năng thận trọng, không có tài ăn nói. Xem ra đây là ngoại lệ.

Nếu đổi lại là bình thường, chắc chắn tôi sẽ bõn cọt một phen để an ủi cơn sợ hãi mà tôi đã phải chịu đựng trong ngày hôm nay. Chỉ có điều nội dung của ngày hôm nay quá nhiều, tôi cần thời gian để tiêu hóa. Tôi đáp: Uống thuốc xong rồi, phải đi ngủ rồi, nếu không ngày mai sẽ phát bệnh. Giờ xem ra tôi đã đánh giá quá cao bản thân rồi, thì ra người sống trong thế giới này đều có khiếu hài hước, nếu không muốn cảm thán về quá khứ, thì đi tìm kiếm tương lai trong giấc mộng vậy. Tôi kéo chăn, ngoài cửa vọng đến tiếng cha mẹ nói chuyện thầm thì: “Dám ra ngoài hẹn hò chúng tớ con bé đã có chuyển biến tốt rồi, tính cách của con bé này quá ngang bướng, tôi sợ bản thân nó nhẫn nhịn khổ sở”. Nước mắt tôi bỗng chực trào, thì ra mọi người đều hiểu, chỉ có điều mọi người không nói ra mà thôi.

Tắt điện thoại, tôi nằm im lặng trên giường. Cậu ta bảo thư tình đều do cậu ta sửa, xem ra cách hành văn của cậu ta không tệ. Cậu ta bảo, cậu ta yêu kẻ điên, cậu ta nói Tô Dương và cậu ta có vô số chuyện, có thể từ từ nói cho tôi biết.

Cậu ta không biết rằng tôi không muốn hiểu nhiều như thế về Tô Dương, nhiều thứ quá đối với tôi đều là dư thừa, cậu ta cho tôi vừa đủ. Xin lỗi, thời gian cậu xuất hiện và người mà cậu gặp đều không đúng, bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ bước ra khỏi thế giới của cậu.

Trời dần sáng, dấu hiệu rõ nhất của tuổi già chính là ngủ ít đi, không buồn ngủ cho dù cả đêm không chợp mắt. Một ngày mới bắt đầu, tôi nên xuất phát rồi sao? Tin nhắn đầu tiên khi mở điện thoại là đến từ cậu ta: “Tôi không bỏ cuộc đâu!”

Ai muốn bỏ cuộc, trong thế giới này chỉ cần điều kiện cho phép là không ai nữ bỏ cuộc cả, chỉ là có quá nhiều bất đắc dĩ, tôi đã bỏ lỡ thứ tốt nhất, hi vọng cậu học được cách trân trọng. Cậu xứng đáng có được những thứ tốt đẹp, còn tôi không xứng, chỉ vậy mà thôi.